

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 5 grudnia 2017 r.

Pozycja 264

POSTANOWIENIE z dnia 14 września 2017 r. Sygn. akt Ts 82/16

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Tuleja – przewodniczący i sprawozdawca
Leon Kieres
Stanisław Rymar,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z dnia 14 marca 2017 r. w części odmawiającej nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej S.A.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnąć zażalenia.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 29 kwietnia 2016 r. (data nadania) S.A. (dalej: skarżąca, spółka) zakwestionowała zgodność art. 173 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2012 r. poz. 270, ze zm.; dalej: p.p.s.a.) w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia skargą kasacyjną postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego odrzucającego skargę o wznowienie postępowania przed tym sądem, orzekającego w tej kwestii po raz pierwszy, oraz zgodność art. 194 § 1 tej ustawy w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości zaskarżenia zażaleniem ani zażaleniem poziomym postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego odrzucającego skargę o wznowienie postępowania przed tym sądem, orzekającego o tej kwestii po raz pierwszy, z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1, art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 w zw. z art. 176 ust. 1 i w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji.

2. Postanowieniem z 14 marca 2017 r. Trybunał Konstytucyjny odmówił nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu w zakresie badania zgodności art. 194 § 1 z art. 45 ust. 1, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 77 ust. 2, art. 45 ust. 1 w zw. z art. 32 ust. 1, art. 78 w zw. z art. 45 ust. 1 oraz art. 78 w zw. z art. 176 ust. 1 i w zw. z art. 45 ust. 1 Konstytucji. Trybunał uznał, że skarżąca nie uzyskała ostatecznego orzeczenia o jej prawach opartego na art. 194 § 1 p.p.s.a.

3. W zażaleniu na powyższe postanowienie skarżąca stwierdziła, że w jej ocenie art. 194 § 1 p.p.s.a. był podstawą prawną postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego ze stycznia 2016 r., w którym orzeczono o prawach podmiotowych skarżącej określonych w Konstytucji.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Na podstawie art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 13 grudnia 2016 r. – Przepisy wprowadzające ustawę o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym oraz ustawę o statusie sędziów Trybunału Konstytucyjnego (Dz. U. poz. 2074) do postępowań przed Trybunałem wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072; dalej: u.o.t.p. TK) stosuje się przepisy tej ustawy. Skoro postępowanie zainicjowane analizowaną skargą nie zostało zakończone do 3 stycznia 2017 r., tzn. dnia wejścia w życie u.o.t.p. TK, to zarówno wstępne, jak i merytoryczne rozpoznanie tej skargi określają przepisy u.o.t.p. TK.

2. Zgodnie z art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym. Bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

3. Trybunał Konstytucyjny uznaje, że postanowienie o odmowie nadania rozpatrywanej skardze konstytucyjnej dalszego biegu jest prawidłowe, a zarzuty sformułowane w zażaleniu nie zasługują na uwzględnienie.

4. W ocenie skarżącej Trybunał w zaskarżonym orzeczeniu błędnie przyjął, że art. 194 § 1 p.p.s.a. nie był podstawą prawną postanowienia Naczelnego Sądu Administracyjnego ze stycznia 2016 r. o odrzuceniu skargi kasacyjnej na postanowienie tego sądu odrzucające skargę o wznowienie postępowania przed Naczelny Sąd Administracyjny. Zdaniem Trybunału zarzut ten nie jest zasadny.

Skarżąca twierdzi, że Naczelny Sąd Administracyjny analizował możliwość zaskarżenia postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania i przywołał – w tym kontekście – art. 194 § 1 p.p.s.a. na stronie 4 uzasadnienia. Trybunał stwierdza, że NSA rzeczywiście w tym miejscu uzasadnienia wskazał numerycznie ten przepis, jednak uczynił to, opisując treść zawartego w skardze kasacyjnej wniosku skarżącej o skierowanie pytania prawnego do Trybunału Konstytucyjnego. Natomiast w części uzasadnienia, w której zawarte są merytoryczne rozważania (po słowach: Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje) wyjaśniające podjęte rozstrzygnięcie, czyli w tym przypadku odrzucenie skargi kasacyjnej na postanowienie Naczelnego Sądu Administracyjnego o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania przed tym sądem, Naczelny Sąd Administracyjny ani nie wskazał art. 194 p.p.s.a. jako podstawy swojego orzeczenia, ani też nie dokonywał jego wykładni. Przede wszystkim jednak NSA nie dokonał władczej ingerencji w prawa podmiotowe skarżącej w oparciu o ten przepis. Trybunał podkreśla, że nie jest wystarczające do uznania art. 194 p.p.s.a. za podstawę prawną orzeczenia stwierdzenie przez sąd, że w przepisach dotyczących postępowania sądowniczo-administracyjnego nie przewidziano trybu kwestionowania postanowień NSA. Jak zasadnie podkreślił Trybunał w zaskarżonym postanowieniu, Naczelny Sąd Administracyjny w postanowieniu ze stycznia 2016 r. wskazał jako podstawę prawną swojego orzeczenia wyłącznie przepisy dotyczące skargi kasacyjnej, tj. art. 173 § 1 oraz art. 180 w zw. z art. 178

p.p.s.a. Ponadto zarówno rozstrzygnięcie („odrzuć skargę kasacyjną”), jak i rozważania NSA nie dotyczą zażalenia. Z sentencji wynika, że Naczelny Sąd Administracyjny odrzucił nie zażalenie, lecz skargę kasacyjną spółki. W uzasadnieniu orzeczenia analizował również wyłącznie dopuszczalność wniesienia przez nią skargi kasacyjnej i w tym kontekście wyraził ogólną uwagę o niedopuszczalności zaskarżenia orzeczeń NSA. Z żadnego fragmentu uzasadnienia postanowienia nie wynika, jak twierdzi skarżąca, że NSA: analizował dopuszczalność wniesienia zażalenia na postanowienie o odrzuceniu skargi o wznowienie postępowania; uznał, iż nie może rozpoznać także tego środka zaskarżenia; uznał, że również zażalenie podlega odrzuceniu. Nie ma przy tym znaczenia to, że problem konstytucyjny dotyczący niezaskarżalności postanowień NSA można rozwiązać poprzez badanie z Konstytucją zarówno art. 173 § 1 p.p.s.a., jak i art. 194 § 1 tej ustawy. Warunkiem skutecznego skorzystania ze skargi konstytucyjnej jest bowiem uzyskanie ostatecznego orzeczenia, w którym na podstawie kwestionowanego przepisu rozstrzygnięto ostatecznie o prawach podmiotowych skarżącej. W ocenie Trybunału Konstytucyjnego skarżąca tego warunku w odniesieniu do art. 194 § 1 p.p.s.a. nie spełniła.

W związku z powyższym Trybunał Konstytucyjny nie uwzględnił zażalenia.